

Regler gennemgaaende synes at have haft de samme udenlandske Forbilleder for Øje. Det vil derfor være naturligt at gøre nogle Bemærkninger om de Institutioner i Udlandet, efter hvis Mønster de danske er dannede.

Størst Betydning i saa Henseende har uden Sammenligning *de tyske Byggesparekasser (Bausparkassen)*. Den første af disse oprettedes i 1924, og i de følgende Aar, især omkring 1930, har Byggesparebevægelsen taget et overordentlig stærkt Opsving, idet der i alt er blevet oprettet ca. 300 Kasser. Baggrunden for denne Udvikling maa søges i de vanskelige Kreditforhold, der herskede i Tyskland efter Inflationen og Markstabiliseringen. Laan var ikke blot dyre, men ogsaa ofte vanskelige at opnaa, og man kom da ind paa den Tanke, at en Kreds af Personer kunde sikre sig Laan gennem Kasser, hvis Midler de selv tilvejebragte gennem Opsparing i Fællesskab (kollektiv Opsparing).

Man sonderer i Tyskland mellem aabne og lukkede Byggesparekasser. At en Kasse er *lukket* vil sige, at Tilgangen af Medlemmer standses paa et vist Tidspunkt, eventuelt naar der er naaet et nærmere fastsat Antal. Der kan f. Eks. i en saadan Kasse være 1 000 Medlemmer, der alle ønsker et bestemt Beløb til Raadighed. For Simpelhedens Skyld antages det, at hver enkelt ønsker 12 000 Mk., og at der maanedlig indbetales 100 Mk. pr. Medlem i Indskud. Naar et Medlem har faaet Laan, tilbagebetales dette, ligeledes med 100 Mk. pr. Maaned.

Antages det endelig, at Kassen foretager „Tildeling“ af Laan to Gange om Aaret, vil der ved den første Tildeling være 600 000 Mk. til Raadighed, saaledes at 50 Medlemmer kan faa de aftalte 12 000 Mk. De har heraf selv opsparet de 600 Mk., medens Resten, 11 400 Mk., er Laan. Ved den næste Tildeling, der ligeledes kommer til at omfatte 600 000 Mk., vil „de tildelte“ selv have opsparet 1 200 Mk. hver, saaledes at kun 10 800 Mk. er Laan.

Paa denne Maade fortsættes, og det vil ses, at de sidste 50 Medlemmer faar Tildeling efter 10 Aars Forløb. De vil da selv have opsparet den fulde Sum, 12 000 Mk., og faar altsaa kun deres egne Indskud tilbage, — ikke noget Laan.

I dette Tilfælde er *Ventetiden* for de enkelte Laansøgere stigende fra $\frac{1}{2}$ til 10 Aar. Det beror paa Spare- og Afdragsraternes Højde, hvor lang den gennemsnitlige Ventetid bliver. Jo større Raterne er (det vil sige jo hurtigere Opsparing og Tilbagebetaling foregaar), des kortere bliver Gennemsnitsventetiden; men i en lukket Kasse vil Ventetiden altid stige under hele Perioden.

I en *aaben* Kasse afsluttes Tilgangen af Medlemmer ikke, og der kan derfor intet bestemt siges om Ventetiden. Er Tilgangen af Medlemmer stor i Forhold til det Antal Medlemmer, der i Forvejen venter paa Laan, vil Ventetiden for de sidstnævnte være kort, idet de mange nye Indskud muliggør en hurtig Tildeling. Omvendt vil en forholdsvis ringe Tilgang af nye Medlemmer betinge en længere Ventetid. En Art „Normaltilstand“ kan siges at foreligge, naar Tilgangen af Medlemmer netop opvejer Afgangen. Den „normale“ Ventetid, der opstaar under disse Forhold, svarer til Gennemsnitsventetiden i en lukket Kasse med de samme Spare- og Afdragsrater. Standser Tilgangen til en aaben Kasse helt, bliver den i Realiteten lukket, og de sidste Medlemmer maa da selv opspare hele den Sum, de skal have udbetalt.

Der er i det foregaaende set bort fra *Renter*. Da Laantagerne og Laangiverne (Sparerne) er den samme Kreds af Personer, kan de i og for sig med Hensyn til Renter indrette sig, som de ønsker, og da Renteniveauet i Tyskland var meget højt i Bevægelsens første Aar, er det naturligt, at man kom ind paa at beregne lavere